

## Arrest

**nr. 326 625 van 13 mei 2025**  
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** 1. X  
2. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 13 februari 2024, dienen op 14 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 12 maart 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 26 augustus 2024.

1.3. Op 26 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 26 november 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U leefde in Colombia uw hele leven in Cucuta. U werkte er de laatste 4 jaar als administratief medewerkster in een ziekenhuis.*

*Op 12 september 2023 kreeg u een eerste WhatsApp bericht van de gewapende groepering Los Pelusos waarin er 500 duizend pesos van u werd geëist. U diende dit bedrag binnen de 24u te betalen, anders zou uw leven in gevaar komen. U besloot om dit bericht te negeren en het nummer te blokkeren.*

*Vanaf 19 september werd u telefonisch opgebeld door de groepering.*

*Op 19 oktober ontving u een tweede bericht, waarbij u bij naam genoemd werd. Er werd u meegedeeld dat u een fout begaan had door het nummer die u het eerste bericht stuurde te blokkeren. U moest hen zo snel mogelijk betalen of de consequenties dragen.*

*Op 20 november ontving u opnieuw een bericht, ditmaal met de melding dat het te betalen bedrag opgelopen was tot 20 miljoen pesos. Er werd u ook gemeld dat ze over informatie aangaande u en uw echtgenoot beschikten, en dat uw echtgenoot gedood zou worden indien u niet betaalde.*

*U verhuisde op 7 december. U ontving toen een nieuw bericht met de melding dat ze u ondanks uw verhuis wisten wonen en dat u zo snel mogelijk zou moeten betalen om te vermijden dat uw echtgenoot de gevolgen zou dragen. U kreeg schrik en diende op 18 december klacht in.*

*U diende uw ontslag in op 2 januari 2024. Uw laatste werkdag was 31 december 2023.*

*Op 19 januari werd u bij het naar huis rijden van uw werkplek gevolgd door een auto. U kreeg ook foto's van uw huis toegestuurd. U overlegde met uw man en jullie besloten om te vluchten. Diezelfde dag nog verhuisden jullie naar uw moeder. U kocht de vliegtickets op 22 januari en verliet het huis van uw moeder niet. U werd meermaals gebeld en uitgescholden.*

*Op 29 januari kreeg u nogmaals een bericht, ditmaal was de som opgelopen tot 40 miljoen pesos. Hierin werd duidelijk gemaakt dat indien u niet betaalde, u en uw man gedood zouden worden. U werd gewaarschuwd om u niet te verstoppen, want ze zouden u vinden en mensen sturen.*

*U verliet Colombia op 11 februari 2024 samen met uw partner [O.C.Y.G.] (CGVS [...], DVZ [...]) en kwam na een overstap in Madrid, Spanje op 13 februari 2024 aan in België. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 14 februari 2024.*

*Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort; documenten aangaande de klacht die u neerlegde; schermafbeeldingen van WhatsApp berichten; schermafbeeldingen van oproepen; het aankoopbewijs van de vliegtickets; uw contract bij Zafiro Tours; een huurcontract; bewijzen aangaande uw tewerkstelling; uw diploma hoger onderwijs; de aanvraag van uw paspoort.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u represailles vreest of gedood vreest te worden door de gewapende groepering Popular Liberation Army, alias Los Pelusos. Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.*

*U gelooft dat Los Pelusos het op u gemunt zouden hebben. Echter, de handelswijze van deze groepering zoals naar voren komt in uw verklaringen komt weinig aannemelijk over.*

*Zo zou u voor de eerste keer gecontacteerd zijn door de Los Pelusos op 12 september 2023 door middel van een WhatsApp bericht (document 3; CGVS p. 7, p. 10-11). In dit bericht werd u ervan in kennis gesteld dat u deze bende vanaf dan zou moeten betalen om uw leven veilig te stellen. Er werd een bedrag van 500 duizend pesos geëist, die u tegen de volgende dag diende te betalen. Toch zal het nog 7 dagen duren vooraleer u opnieuw gecontacteerd wordt, ditmaal via een telefoonoproep. Hierin werd u ervan geïnformeerd dat ze wisten dat u hen geblokkeerd had, en dat u het geld zo snel mogelijk, op eender welke manier, bij elkaar moest zien te krijgen (CGVS, p. 11). Het volgende WhatsApp bericht zou pas ruim een maand later, op 19 oktober, volgen. In totaal ontving u 6 berichten op iets meer dan 4 maanden tijd (document 3). Uw laatste bericht ontving u op 29 januari 2024 (document 3). U bevestigt dat u alle berichten neerlegde (CGVS, p. 9). U werd ook meermaals opgebeld. Op basis van de screenshots die u neerlegde zo'n 42 keer tussen 19 september 2023 en 10 februari 2024 (document 4). U bevestigt dat alle oproepen op de schermafbeeldingen die u neerlegde staan (CGVS, p. 14). U beantwoordde telkens deze oproepen (CGVS, p. 14). U heeft nooit iets betaald (CGVS, p. 14). U vertrok uit Colombia op 11 februari 2024. Dat deze bende na al deze bedreigingen gedurende een vijftal maanden nooit iets heeft ondernomen tegen jullie is weinig aannemelijk.*

*In de allereerst bedreiging die u op 12 september ontving werd u namelijk 24 uur de tijd gegeven om de gevraagde som van 500 duizend pesos over te maken. Ondanks het feit dat er een deadline van 24 uur geplakt werd op de betaling van deze som, zou het nog zo'n week duren vooraleer u nogmaals gecontacteerd werd door de bende. Dat u hen geblokkeerd had kan dit uitstelgedrag vanwege de bende maar weinig justifyëren, aangezien ze geen moeite bleken te hebben gehad om vervolgens een verscheidenheid aan nummers in te schakelen om u te contacteren (document 3; document 4) en wisten waar u woonde (CGVS, p. 14; document 3).*

*In de volgende berichten werd harde taal gebruikt. Zo werd u op 19 oktober aangespoord om zo snel mogelijk te betalen en werd u samen met uw partner bedreigd. Op 20 november werd uw man met de dood bedreigd (document 3). Toch konden jullie nog maandenlang jullie leven voortzetten en ontkomen aan enige repercussie.*

*Geconfronteerd met het merkwaardige feit dat u maandenlang kon ontkomen aan enige actie vanwege de groepering geeft u een ontwijkend antwoord dat geenszins een antwoord biedt op de vraag (CGVS, p. 21). U werd erop gewezen dat u geen antwoord bood op de gestelde vraag en de vraag werd nogmaals herhaald. Maar ook bij de tweede vraag kan uw antwoord niet overtuigen. Zo haalt u aan dat u in december uw ontslag indiende, in januari binnen bleef en op de 19e gevolgd werd om vervolgens te verduidelijken dat u uw werk niet zomaar kon verlaten omdat u bepaalde voordelen genoot die het voor u mogelijk maakten om voor uw zieke vader te zorgen (CGVS, p. 22). Dat u vanaf januari 2024 niet meer ging werken verklaart geenszins hoe u daarvoor meer dan 3 maanden lang kon ontkomen aan de groepering, die u initieel 24 uur de tijd had gegeven om te betalen. Bovendien ging uw partner wel nog werken tot 19 januari, hetgeen opmerkelijk is aangezien hij net degene was die rechtstreeks met de dood bedreigd werd (document 3; CGVS, p. 7).*

*Verder zou u na het incident op 19 januari bij uw moeder zijn ingetrokken om daar nog zo'n 3 weken te verblijven tot uw vertrek uit Colombia. U kreeg op 29 januari een laatste waarschuwing om 40 miljoen pesos te betalen binnen de 24 uur. Zo niet, dan zouden er mannen uw richting uit gestuurd worden. Toch dient ook hier vastgesteld te worden dat u opnieuw geen gevolgen ondervond van deze bedreigingen. U betaalde namelijk niet, maar zag ook geen mannen uw richting uit komen en kon nog bijna twee weken probleemloos in Colombia blijven. Dergelijke lakse houding van deze criminele groepering valt ook geenszins te rijmen met uw eigen beschrijving waarbij u hen neerzet als een zeer gevaarlijke groepering die hun doel niet uit het oog verliest en niet aarzelt om te doden indien niet gedaan wordt wat men vraagt (CGVS, p. 14).*

*Dat de groepering Popular Liberation Army, alias Los Pelusos, actief sinds de jaren zestig, op geen enkele doorslaggevende wijze zou hebben geprobeerd om hun bedreigingen waar te maken of om het gevraagde geld uiteindelijk in handen te krijgen is geenszins geloofwaardig. Dat zij gedurende dergelijk lange tijd zoveel moeite doen om u te vinden en te bedreigen zonder dat dit iets voor hen oplevert is niet aannemelijk. Indien zij niet de mogelijkheid zouden hebben om te handelen naar hun bedreigingen houdt het immers weinig steek dat ze daar gedurende dergelijk lange tijd zoveel moeite voor zouden doen, zeker gezien het voor hen al snel duidelijk moest zijn geweest dat hun bedreigingen niet het beoogde effect had op jullie. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat u over de groepering Los Pelusos weet, geraakt u eerst niet verder dan het feit dat ze aan de grens met Venezuela zitten en zeer gevaarlijk zijn (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd of u, gezien u slachtoffer was van deze groep, geen informatie heeft trachten op te zoeken om te weten met wie u te maken had, antwoordt u opnieuw op vage en oppervlakkige wijze dat het een zeer gevaarlijke groepering is*

die zijn doel niet uit het oog verliest en dat er een grote kans is dat men gedood wordt indien men niet doet wat er gevraagd wordt. De naam van de leider kent u niet (CGVS, p. 14). Wat later herhaalt u dat het mensen zijn die represailles nemen, die actie ondernemen indien men niet doet wat gevraagd wordt (CGVS, p. 16). Het is in de eerste plaats al zeer opmerkelijk dat u slechts in uiterst algemene en vage termen over deze groepering kan vertellen. De groep had zich namelijk al vanaf het begin, bij het sturen van het eerste bericht, geïdentificeerd (CGVS, p. 7; document 3) en ook tijdens de telefoongesprekken identificeerden ze zich (CGVS, p. 13). Dat u maandenlang in vrees voor deze groepering leefde maar bijzonder weinig informatie over hen kan geven, valt moeilijk te rijmen met elkaar, zeker gezien u contact heeft gehad over hen met de politie. Er kan namelijk verwacht worden dat u toch enige informatie zou zijn te weten gekomen of hebben opgezocht om te achterhalen met wie u te maken.

Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verwees naar een vrees om gedood te worden door onbekende groeperingen (Vragenlijst CGVS, vragen 4 en 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u wat dat betreft dat u geblokkeerd was en niet op de naam kon komen (CGVS, p. 3). Er dient eerst en vooral aangestipt te worden dat u het tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft over gewapende groeperingen in het meervoud, terwijl u op het CGVS stevast vasthoudt aan één gewapende groepering, Los Pelusos. Dat u bij uw interview bij de DVZ niet op de naam van de groepering kon komen die u maandenlang angst aanjoeg en het bovendien heeft over groeperingen in het meervoud is opmerkelijk en tast de doorleefdheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Gevraagd waarom er van u verwacht werd dat u zo'n bedragen zou kunnen betalen, verwijst u naar jullie tewerkstelling in het ziekenhuis. U verklaart verder dat u daar dankzij uw eigen capaciteiten geraakte, maar dat anderen er via politiek, vriendjespolitiek, geraken en dat die mensen beter betaald worden (CGVS, p. 24). Ook eerder legde u al uit dat u vermoedt dat ze u viseerden door uw tewerkstelling in het ziekenhuis (CGVS, p. 20-21). Ook uw partner verwijst naar jullie werk in het ziekenhuis wanneer hem gevraagd wordt waarom net u geïdende zou worden door uw afpersers (CGVS partner, p. 13). Echter slagen zowel u als uw partner er niet in om die link tussen de politieke kwesties die op jullie werk spelen en de afpersing te concretiseren. Gevraagd wat de link is tussen de hele situatie in het ziekenhuis en de afpersing, geeft uw partner aan dat er niet een link als zodanig bestaat, maar dat jullie vermoeden dat het iemand van het ziekenhuis zou kunnen zijn (CGVS partner, p. 13). Gevraagd of jullie elementen hebben die daarop zouden kunnen wijzen, geeft hij aan van niet (CGVS partner, p. 13). Ook u slaagt er niet in om een concrete link te leggen tussen het ziekenhuis en de afpersing. U haalt enkel aan dat de ene keer dat ze u volgden, ze u vanaf het ziekenhuis gevolgd hadden en dat ze misschien dachten dat u veel geld verdiende doordat u in het ziekenhuis werkte (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat er binnen een ziekenhuis toch een heel aantal mensen zijn die meer verdienen, zoals dokters en dat het daarom moeilijk te begrijpen valt waarom net u geïdende werd, antwoordt u dat u geen idee heeft waarom het u overkwam en dat het een veel voorkomend probleem is. Gevraagd of uw afpersers ooit lieten vallen dat ze wisten dat u in het ziekenhuis werkte, antwoordt u van niet (CGVS, p. 21). Gevraagd of u collega's heeft die hetzelfde meemaakten, antwoordt u dat naar uw kennis geen collega hetzelfde meemaakte (CGVS, p. 25). Het is bijzonder dat zowel u als uw partner suggereren dat u geïdende zou zijn omwille van uw job, maar dat u hier verder slechts vage verklaringen over af weet te leggen en niet in staat bent om een concrete link met uw tewerkstelling in het ziekenhuis – een link die u zelf meermaals suggereert – uiteen te zetten.

Het is bovendien ook opmerkelijk dat uw moeder, bij wie u gedurende uw laatste weken in Colombia verbleef, nooit problemen kende (CGVS, p. 22). De Los Pelusos beweerden namelijk u in de gaten te houden en hadden u al eens een foto gestuurd van een vorige verblijfplaats (document 3).

Gevraagd of u na uw aankomst in België nog problemen kende, geeft u aan dat uw simkaart niet meer actief was (CGVS, p. 8). Gevraagd of ze op een andere manier contact probeerden te leggen, zoals bijvoorbeeld Facebook of Instagram, geeft u aan dat enkel uw vrienden u berichten kunnen sturen (CGVS, p. 22). Echter bevestigt u tijdens het gehoor uw Facebookpagina [...] en wordt u erop gewezen dat het wel degelijk mogelijk is om u een bericht te sturen (CGVS, p. 22). Gevraagd of ze u dan niet gewoon een bericht hadden kunnen sturen, geeft u aan dat ze u [Y.] noemden, en dat weinig mensen u [Y.] noemen (CGVS, p. 22), wat slechts een blote bewering is.

Verder kunnen er ook enkele verklaringen aangestipt worden die blijk geven van weinig doorleefdheid, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder ernstig ondermijnt.

Zo dienen er een aantal opmerkelijkheden wat uw klacht betreft aangestipt te worden. Het is vooreerst opmerkelijk dat u buiten een schermafbeelding van een bevestigingsscherm en een andere schermafbeelding van de consultatie van de status van uw klacht, verder geen documenten kan neerleggen. Zo ontbreekt enig document die de inhoud van de klacht zou kunnen aantonen. Verder legt u tegenstrijdige

verklaringen neer wat de opvolging van deze klacht betreft. Zo geeft u aan dat een politieagent u twee dagen nadat u de klacht had neergelegd opgebeld heeft (CGVS, p. 9). Gevraagd of u getracht heeft om uw klacht op te volgen door bijvoorbeeld te mailen of te bellen antwoordt u hierop dat u natuurlijk gebeld heeft en dat ze antwoordden dat er veel afpersingen zijn, dat u niet de enige bent en dat het tijd zal vergen (CGVS, p. 9). Later in het interview werd u nogmaals gevraagd of u getracht heeft te achterhalen wat er met de klacht gebeurd was nadat u gebeld was door de politie. Ditmaal geeft u aan dat ze u nooit meer contacteerden en dat u de status probeerde te achterhalen maar niet kon vinden (CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan niet geprobeerd heeft om te bellen of een mail te sturen, antwoordt u van niet, dat u schrik had omdat uw belagers hadden verteld dat u onder bewaking stond en moest opletten met wie u in contact kwam (CGVS, p. 18). Deze twee verklaringen staan haaks op elkaar en geven blijk van maar weinig doorleefdheid, wat uw relaas verder ernstig ondermijnt. Bovendien is het opmerkelijk dat u de status van uw klacht niet weet, aangezien u zelf een document neerlegt waar op staat dat de documenten of elementen verloren zijn (document 2B). Hier rept u geen woord over tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verder zijn ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen van 19 januari opvallend. Zo heeft u het tijdens het bespreken van deze achtervolging louter over het feit dat u achtervolgd werd en dat toen de auto sneller ging rijden, u naar de supermarkt ging (CGVS, p. 15). Uw partner daarentegen vertelt dat ze u achtervolgden en bijna omver reden toen ze u voorbij reden (CGVS, p. 8-9). Dat u achterwege laat te vermelden dat jullie bijna omver gereden werden en niet louter achtervolgd, is frappant.

Bovendien heeft u, noch uw partner, melding gemaakt van dit incident tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, vraag 5; Vragenlijst CGVS partner, vraag 5). Aan uw partner werd toen expliciet de vraag gesteld of u ooit persoonlijk bedreigd werd, waarop hij antwoordde dat het enkel telefonisch was (Vragenlijst CGVS partner, vraag 5). Dat jullie beiden zo'n frappante gebeurtenis niet vermelden bij de DVZ tast de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig aan. Dit is namelijk het enige moment waarop jullie fysiek op de hielen zouden zijn gezeten. Bovendien zorgde deze gebeurtenis - samen met het ontvangen van foto's van uw woning diezelfde dag -, er volgens jullie verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud net voor dat jullie de beslissing namen om te vluchten (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 7). Zo verklaart u namelijk dat u diezelfde dag nog besloot te vluchten, uw spullen inpakte en naar het huis van uw moeder ging (CGVS p. 8). U verklaart verder dat u de beslissing nam om Colombia te verlaten op 19 januari (CGVS, p. 6), de dag dat u gevolgd werd en dat u de foto's van uw huis ontving. Uw partner werd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wat de precieze aanleiding was voor jullie vertrek. Hij antwoordt enkel dat jullie bang waren voor jullie leven en niet gerust waren om naar buiten te komen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Niet alleen laat hij de achtervolging en de foto van jullie appartement achterwege, zijn antwoord toont bovendien aan dat er geen concrete gebeurtenis aan de basis van jullie vertrek lag. Dit staat haaks op jullie verklaringen op het CGVS, uit die laatste blijkt namelijk dat jullie de beslissing namen om te vertrekken naar aanleiding van de achtervolging en de foto die jullie diezelfde dag nog, 19 januari, ontvingen. Beiden verklaarden jullie nochtans alle essentiële elementen voor uw verzoek uiteen te hebben kunnen gezet tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 3; CGVS partner, p. 3). Dat jullie de achtervolging en de foto achterwege lieten tijdens jullie interview op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hier de aanleiding voor jullie vertrek op berust, tast de geloofwaardigheid van jullie relaas dermate aan dat er weinig geloof aan gehecht kan worden.

De feiten die zich op 19 januari afspeelden meldde u niet aan de politie. U slaagt er niet in om aannemelijk te maken waarom u dat niet deed. Zo verklaart u dat u dit niet meldde bij de politie omdat u bang was (CGVS, p. 18-19). Gevraagd waar u precies bang van was, stelt u dat ze wisten waar u woonde, dat ze u zouden weten te vinden (CGVS, p. 19). Echter heeft u geen enkele aanwijzing dat zij wisten dat u reeds op 18 december naar de politie was gestapt (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u dan denkt dat ze het te weten zouden komen moest u de nieuwe feiten melden, verwijst u naar het feit dat ze u verteld hadden dat u onder bewaking stond (CGVS, p. 19). Dat u gemeld werd dat u onder bewaking stond had u echter op 18 december niet tegengehouden om klacht in te dienen. Zo werd u reeds op 20 november gewaarschuwd dat u in de gaten gehouden werd én werd uw partner met de dood bedreigd (document 3). Erop gewezen dat de politiediensten inlichten over nieuwe elementen ook digitaal kan – u had uw klacht op 18 december tenslotte ook digitaal ingediend –, antwoordt u dat u hier niet aan gedacht had, dat u veel stress had en dat u niet wist hoe u zich diende te gedragen (CGVS, p. 19).

Ook is het opmerkelijk dat wanneer u gevraagd wordt wanneer u opnieuw gecontacteerd werd na de eerste telefoonoproep op 19 september, u antwoordt dat het volgende contact op 19 oktober plaatsvond (CGVS, p. 13). Tijdens uw vrij relaas heeft u het slechts over het contact op 12 september en vervolgens pas op 19 oktober (CGVS, p. 7). De schermopnames die u neerlegde tonen echter aan dat u tussen 19 september en 19 oktober een aantal keer opgebeld werd (CGVS, p. 13). Aangezien u stelt dat u telkens opnam, is het dan ook merkwaardig dat u zich deze oproepen niet herinnert. Er mag verwacht worden dat u zulke cruciale gebeurtenissen beter kan herinneren en in de tijd kan plaatsen.

*Verder kan u zich maar moeilijk herinneren wanneer u de situatie als ernstig begon in te schatten. Zo verklaart u eerst dat u beseftte dat de situatie serieus was op 19 oktober, toen ze u voor de eerste keer bij naam noemden (CGVS, p. 11). Wat later verklaart u dat u na het eerste telefoongesprek op 19 september heel angstig was en u afvroeg hoe ze uw naam kenden (CGVS, p. 12). Er dient vastgesteld te worden dat u eigenlijk niet kan situeren wanneer u de ernst van de situatie inzag – 19 september ofwel 7 dagen na het eerste bericht, dan wel 19 oktober, meer dan een maand na het eerste bericht –. Het is niet logisch dat u op 19 september zou panikeren, terwijl u pas op 19 oktober de situatie serieus begon te nemen.*

*Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u ook incoherente verklaringen aflegt over wanneer ze u precies voor de eerste keer bij naam noemden. Erop gewezen dat u eerst verklaarde dat ze u op 19 oktober bij naam noemden (CGVS, p. 11) en daarna verklaarde dat dit op 19 september was (CGVS, p. 12), verklaart u dat u op 19 september er niet op gelet had en dat u dacht dat het misschien toeval was (CGVS, p. 12). Gevraagd om dit te verduidelijken, herhaalt u dat u na de oproep concludeerde dat dit toeval was, en pas toen u het schriftelijk zag staan beseftte dat ze echt wisten wie u was (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat het toch bijzonder is dat dit toeval zou zijn, verklaart u dat er veel [Y.] zijn in Colombia en dat ze dus misschien geluk hadden (CGVS, p. 12-13). Deze verklaringen kunnen maar weinig overtuigen en duiden vooral op een ernstig tekort aan doorleefdheid.*

*Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2,a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.*

*De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Zo toont uw paspoort (document 1) enkel uw identiteit aan, hetgeen hier niet onmiddellijk in twijfel getrokken wordt. U legt verder ook documenten neer met betrekking tot uw klacht (document 2), de ontvangen WhatsApp berichten (document 3), en schermafbeeldingen aangaande de oproepen die u ontving (document 4). Deze werden hierboven reeds besproken. Er dient echter ook gewezen te worden op het feit dat om enige bewijswaarde te ontleen aan documenten, deze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in het kader van uw verzoek niet het geval is. Het CGVS wijst verder ook op de fabriceerbaarheid van dergelijke documenten. U legt verder ook een aankoopbewijs van uw vliegtickets neer (document 5) alsook uw contract met Zafiro Tours (document 6), uw huurcontract (document 7, bewijzen aangaande uw tewerkstelling (document 8), uw diploma (document 9) en uw bewijs ter aanvraag van uw paspoort (document 10). Deze documenten hebben echter geen rechtstreekse link met uw problemen.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.*

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

*conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

#### **“A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U woonde in Colombia uw hele leven in Cucuta. U werkte er de laatste 4 jaar als administratief assistent in een ziekenhuis.*

*Uw partner werd vanaf 12 september 2023 afgeperst en belaagd via WhatsApp berichten en herhaaldelijke telefoonoproepen vanwege de Los Pelusos. Er werd aanvankelijk een som van 500 000 Colombiaanse pesos geëist, te betalen binnen de 24 uur. Uw partner negeerde en blokkeerde het nummer.*

*In oktober volgde dan een volgend bericht, waarin uw partner gewaarschuwd werd dat jullie een ernstige fout hadden begaan en dat jullie zo snel mogelijk de 500 000 moesten betalen.*

*In november liep de som op tot 20 miljoen Colombiaanse pesos en werden de bedreigingen heviger. In november werd u voor de eerste keer met de dood bedreigd.*

*Op 18 december diende uw partner klacht in. Op 31 december diende ze haar ontslag in.*

*In januari liep de som op tot 40 miljoen pesos. U ging voor het laatst naar het werk op 17 januari. U werd ook rond 17 januari gevolgd toen u samen met uw partner van het werk naar huis vertrok. U werd daarbij bijna omver gereden. Diezelfde avond kreeg uw partner ook een foto toegestuurd van jullie woonplaats. Jullie zijn daarop vertrokken naar het huis van de moeder van uw partner. Daar zijn jullie gebleven tot jullie het land verlieten. U diende uw ontslag in op 31 januari.*

*In totaal werd u zo'n twee of drie keer met de dood bedreigd. Zo zou u vermoord worden indien jullie de gevraagde som niet betaalden.*

*U verliet Colombia op 11 februari 2024 samen met uw partner [O.L.Y.Y.] (CGVS [...], DVZ [...]) en kwam na een overstap in Madrid, Spanje op 13 februari 2024 aan in België. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 14 februari 2024.*

*Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, de aanvraag die u deed voor uw paspoort, uw diploma hoger onderwijs en verschillende bewijzen aangaande uw tewerkstelling.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u de gewapende groepering Popular Liberation Army, alias Los Pelusos, vreest. Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw partner partner [O.L.Y.Y.] (CGVS [...], DVZ [...]) de Vluchtelingenstatus alsook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner, en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. De argumentatie in de beslissing van uw partner luidt als volgt:*

*[idem motieven eerste bestreden beslissing]*

*U brengt geen bijkomende elementen aan. Bijgevolg kan u evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen.*

*De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort (document 1) toont enkel uw identiteit aan, hetgeen hier niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U legt verder ook documenten neer aangaande de aanvraag van uw paspoort (document 2), diploma (document 3) en uw tewerkstelling (document 4). Deze documenten hebben echter geen rechtstreekse link met uw problemen.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.*

*In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.*

*Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20231120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_12\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Colombia\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de*

aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **2. Het verzoekschrift**

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat zij geen sluitende verklaringen kunnen bieden voor de handelingen en de werkwijze van hun belager. Zij verwijten de commissaris-generaal geen rekening te houden met de culturele context in Colombia, waar criminele bendes op zelfbepalende en onvoorspelbare wijze werken. Zij benadrukken dat zij steeds maatregelen genomen hebben wanneer er bedreigingen geuit werden en dat zij beseften dat de bedreigingen persoonlijk waren nadat verzoekster een tweede keer bij naam genoemd werd. Zij vervolgen dat zij stappen ondernomen hebben om zich in veiligheid te brengen, klachten hebben ingediend en dat verzoekster haar ontslag heeft ingediend. Zij realiseerden zich dat zij achtervolgd werden nadat de bende foto's van hun nieuwe verblijfplaats was begonnen door te sturen en stippen aan dat het hun enige optie was om het land te ontvluchten.

Voorts werpen zij op dat zij geen geruchten of volksverhalen gehoord hebben over Los Pelusos. Volgens hen wisten zij, hoewel zij geen directe kennis hadden over de specifieke groepering, dat het een gewapende bende was, vergelijkbaar met andere bendes in Colombia. Zij menen dat hun informatie gebaseerd was op nieuwsberichten, gegevens van het internet en verhalen over wat andere personen overkomen was wanneer zij niet ingingen op de eisen van de bendeleden. Zij stellen dat zij zich gezien de gelijkenissen in situaties en werkwijze zeer bewust waren van het lot dat hen te wachten stond bij het negeren van de bevelen.

Voorts merken zij op dat verzoekster bij haar interview bij de DVZ sprak over een "groep" en niet uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het om een onbekende groepering zou gaan. Zij benadrukt dat zij vanwege de stress tijdens haar interview bij de DVZ niet op de naam van de groepering kon komen. Volgens hen werden haar de notities achteraf niet nagelezen, waardoor zij niet heeft kunnen nagaan dat er expliciet "onbekend" genoteerd werd. Zij stellen dat verzoekster haar belagers vanaf het begin van haar persoonlijk onderhoud geïdentificeerd heeft als Los Pelusos.

Volgens hen is er een verband met hun werk in het ziekenhuis omdat zij geen andere reden kunnen bedenken waarom zij het doelwit zouden zijn. Zij wijzen erop dat Colombiaanse bendes hun doelwitten selecteren op basis van interne, onbekende criteria die zij niet aan hun slachtoffers onthullen.

Daarnaast wensen zij te verduidelijken dat het dorp van verzoeksters moeder zich in San Martin bevindt, op acht uur rijden van hun verblijfplaats. Zij vervolgen dat de bende enkel telefonisch heeft aangegeven dat zij hun nieuw adres zouden achterhalen, maar nooit vermeld heeft dat zij op de hoogte waren van het adres van verzoeksters moeder. Volgens hen zijn zij vertrokken naar het huis van verzoeksters moeder nadat zij de foto ontvangen hadden van hun laatste verblijfplaats en zijn zij van daaruit naar België gereisd.

Zij stippen aan dat verzoekster per vergissing heeft verklaard dat zij telefonisch contact heeft opgenomen. Zij zou bedoeld hebben dat zij verder informatie gezocht heeft over de stand van zaken van haar klacht, maar dat zij via een mededeling op het platform te horen kreeg dat er een groot aantal klachten is en dat de afhandeling tijd zal vergen. Zij wijzen erop dat verzoekster bij de DVZ wel degelijk vermeld heeft dat zij bijna omver gereden werd, maar dat dit detail niet genoteerd werd. Zij preciseren hierbij dat het enkel een ontbrekend detail betreft en het niet gaat om een wezenlijk andere verklaring die haar geloofwaardigheid ernstig in het gedrang zou brengen.

Verzoekers voeren aan dat de gehoren bij de DVZ in een razendsnel tempo verlopen, waarbij zij voortdurend onderbroken worden en belangrijke details verloren gaan. Zij menen dat de misverstanden en omissies te wijten zijn aan de modus operandi van de commissaris-generaal en volharden in hun verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

Zij stellen dat verzoekster op het moment van haar verklaring bij de politie in een psychologische blokkade verkeerde en dat zij door de diepe angst niet helder kon nadenken en niet in staat was om de nieuwe incidenten te herinneren of te verwoorden. Zij vragen begrip voor de angstige staat waarin zij zich op dat moment bevond. Vervolgens leggen zij uit dat zij de oproepen tussen 19 september en 19 oktober niet hebben opgenomen, waardoor zij deze uit het oog verloren.

Verzoekers wijzen er voorts op dat zij na het ontvangen van het tweede bericht in paniek raakten omdat dit geen toeval meer kon zijn. Zij leggen uit dat zij er na het eerste bericht nog vanuit gingen dat het mogelijks een vergissing was, omdat zij niet bergrepen waarom zij persoonlijk benaderd zouden worden. Zij verwijten de commissaris-generaal een gebrek aan empathie of inlevingsvermogen.

Tot slot menen zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen hiervoor naar het COI Focus rapport, dat volgens hen vaststelt dat er een aanwezigheid is van gewapende groeperingen in 31 van de 32 provincies in Colombia en dat er een stijging is van gewelddadige sterfgevallen. Zij benadrukken dat het rapport concludeert dat er tot nu toe geen sprake is van een duidelijke verbetering van de veiligheid, noch in de steden, noch op het platteland. Zij wijzen eveneens op het rapport van Human Rights Watch van 2024 waaruit zou blijken dat gewapende groeperingen zich schuldig blijven maken aan ernstig misbruik van burgers, moorden, rekrutering van kinderen, verkrachting en dat de autoriteiten er niet in

slagen effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers. Zij besluiten dat het bijzonder onredelijk is te stellen dat zij zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia en er een menswaardig leven zouden kunnen leiden.

### 3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

### 4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

#### 4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door de gewapende groepering Popular Liberation Army, alias Los Pelusos (NPO verzoekster, p. 7).

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade lopen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoekers maken niet aannemelijk dat Los Pelusos het op hen gemunt hebben daar (a) de door hen beschreven handelswijze van de groepering niet geloofwaardig is; (b) het moeilijk te rijmen valt dat zij maandenlang in vrees voor deze groepering leefden, maar bijzonder weinig informatie over hen kunnen geven; (c) het opmerkelijk is dat verzoekster bij de DVZ niet op de naam van de groepering kon komen die haar maandenlang angst aanjoeg en zij het heeft over groeperingen in het meervoud; (d) zij niet in staat zijn om een concrete link tussen hun tewerkstelling in het ziekenhuis en de bedreigingen uiteen te zetten; (e) het opmerkelijk is dat verzoeksters moeder, bij wie zij de laatste weken voor hun vertrek uit Colombia verbleven, nooit problemen kende; (d) zij zich beperken tot blote beweringen waar zij stellen dat het niet mogelijk is om hen nog te contacteren in België;

ii) De geloofwaardigheid van verzoekers' relaas wordt verder ondermijnd doordat (a) zij, buiten een schermafbeelding van een bevestigingsscherm en een andere schermafbeelding van de consultatie van de status van hun klacht, geen documenten kunnen voorleggen die de inhoud van de klacht zouden kunnen aantonen; (b) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over de opvolging van de klacht; (c) het frappant is dat verzoekster nalaat te vermelden dat zij bijna omver gereden en niet louter achtervolgd werden; (d) het niet geloofwaardig is dat zij bij de DVZ geen melding maken van de achtervolging en het ontvangen van de foto's van hun woning; (e) zij niet aannemelijk maken waarom zij aan de politie geen melding gemaakt hebben van de feiten die zich op 19 januari afspeelden; (f) het merkwaardig is dat verzoekster de telefoonoproepen tussen 19 september en 19 oktober niet vermeldt; (g) verzoekster niet kan situeren wanneer zij de ernst van de situatie inzag; (h) verzoekster incoherente verklaringen aflegt over wanneer zij haar voor de eerste keer bij naam noemden;

iii) De door verzoekers neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien (a) verzoekers paspoorten enkel hun identiteit aantonen, die niet in twijfel getrokken wordt; (b) de documenten met betrekking tot hun klacht, de ontvangen Whatsapp-berichten en de schermafbeelding van de ontvangen telefoonoproepen reeds besproken werden en deze hoe dan ook ondersteund dienen te worden door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen bij hen niet het geval is, en zij makkelijk gefabriceerd kunnen worden; (c) het aankoopbewijs van hun vliegtickets, verzoeksters contract met Zafiro Tours, hun huurcontract, hun tewerkstellingsbewijzen, hun diploma's en hun bewijs ter aanvraag van hun paspoort geen rechtstreekse link met hun problemen hebben.

4.3.3. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijven. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt en dat zij niet aannemelijk maken dat zij Colombia verlaten hebben omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoekster vier maanden lang herhaaldelijk bedreigd werd door Los Pelusos, via verschillende Whatsapp-berichten en telefoongesprekken (AD CGVS verzoekster, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3-4), waarin losgeld werd geëist en zowel zij als verzoeker met de dood bedreigd werden, zonder dat de groepering uiteindelijk enige actie ondernam om hun bedreigingen uit te voeren of om het gevraagde geld op te eisen (NPO verzoekster, p. 7). Nochtans hadden verzoekers meermaals de gestelde deadlines voor de betaling genegeerd en wist de groepering exact waar zij woonden (NPO verzoekster, p. 7, 14). Hun betoog in het verzoekschrift, dat Colombiaanse bendes onvoorspelbaar en zelfbepalend zijn, valt niet te rijmen met verzoeksters beschrijving van de groepering. Zij beschrijft Los Pelusos immers als een gevaarlijke groepering, die hun doelen respecteren en personen vermoorden die geen gevolg geven aan hun eisen (NPO verzoekster, p. 13-14, 16). Zij geeft ook aan dat zij stelen, doden en smokkelen en dat het de politie niet lukt om hen te stoppen (NPO verzoekster, p. 21). In het licht van de door verzoekster geschetste situatie, gewelddadige reputatie van Los Pelusos en de vele moeite die de groepering zou gestoken hebben in het contacteren van en informatie vergaren over verzoekers, is het allerminst aannemelijk dat zij maandenlang konden vermijden om het geëiste bedrag te betalen en dat zij hun leven grotendeels ongestoord konden verderzetten. Hun betoog in het verzoekschrift, dat verzoekster veiligheidsmaatregelen genomen had door te stoppen met werken en door een klacht in te dienen, gaat eraan voorbij dat verzoekster in ieder geval tot 2 januari 2024 en verzoeker tot 19 januari is blijven werken (NPO verzoekster, p. 17; NPO verzoeker, p. 14) en dat zij aldus gedurende de drie maanden die hieraan

vooraf gingen geen gevolgen ondervonden hebben, ondanks de herhaalde en ernstige bedreigingen en de acute urgentie die de groepering meedeelde. Bovendien konden zij nog bijna twee weken probleemloos bij verzoeksters moeder verblijven (NPO verzoekster, p. 8, 20), zelfs nadat verzoekers hun laatste waarschuwing ontvangen hadden met de boodschap dat zij gedood zouden worden als zij niet betaalden en dat de mannen die zij zouden inzetten, hen wel zouden vinden (NPO verzoekster, p. 8).

4.3.3.2. Verder getuigen verzoekers van een gebrekkige kennis over hun belagers, gezien zij, desondanks dat Los Pelusos zich vanaf het eerste contact geïdentificeerd zouden hebben (NPO verzoekster, p. 7, 13), slechts zeer vage en oppervlakkige verklaringen kunnen afleggen over deze groepering. Zij komen niet verder dan de bewering dat het een gevaarlijke groepering betreft die actief is aan de grens met Venezuela en die represailles neemt tegen personen die niet doen wat van hen gevraagd wordt. Zij zijn niet in staat aan te geven wie hun leider is (NPO verzoekster, p. 13-14, 16). Dat verzoekers bovendien en ondanks hun contact met de politie (NPO verzoekster, p. 17), klaarblijkelijk geen pogingen ondernomen hebben om zich verder te informeren omtrent hun belagers, is, gelet op het feit dat zij maandenlang werden lastiggevallen door deze groepering, allerm minst ernstig en getuigt eerder van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas ten stelligste ondermijnt. Verzoekers ondernemen geen poging om de pertinente motieven hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel, zij bevestigen dat zij geen directe kennis over Los Pelusos hebben en dat zij zich slechts baseren op nieuwsberichten, informatie op het internet en verhalen van andere personen.

4.3.3.3. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoekster bij de DVZ geen melding maakt van haar vrees voor Los Pelusos en slechts louter verklaart dat zij vreest gedood te worden door “*onbekende groeperingen*” (AD CGVS verzoekster, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24, vraag 3.4. en 3.5.). Waar verzoekers betogen dat verzoekster niet expliciet heeft aangegeven dat het om onbekende groeperingen ging, maar louter sprak over een groep, is dit aldus niet in overeenstemming met de notities van de vragenlijst. Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ-vragenlijst – in tegenstelling tot wat zij beweren – in het Spaans aan haar werd voorgelezen en dat zij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS verzoekster, deel DVZ, Vragenlijst DVZ 07.03.24). Indien haar verklaringen haar werkelijk niet voorgelezen zouden zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster hiervan melding maakt wanneer dit haar wordt gevraagd. Echter duidt zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen problemen in die zin aan en vermeldt zij enkel dat haar de namen van deze groeperingen gevraagd werden, maar dat zij op dat moment geblokkeerd was en niet op de namen kon komen (NPO verzoekster, p. 3). Dit is weinig ernstig, nu verzoekster dit ook zo had kunnen meedelen tijdens het interview bij de DVZ. Hoewel kan worden erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, is het niet geloofwaardig dat zij de groepering die haar maandenlang bedreigd hebben en die zich vanaf het eerste contact en ook tijdens de telefoongesprekken geïdentificeerd had als Los Pelusos, niet bij naam kan noemen (NPO verzoekster, p. 7, 13). Verzoekster heeft de plicht om haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens het verhoor op de DVZ is niet meer dan een blote bewering die niet gestaafd wordt aan de hand van andere elementen in het dossier en doet geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

4.3.3.4. Hoewel verzoekers stellen dat zij door Los Pelusos geïdenteerd werden omwille van hun tewerkstelling in het ziekenhuis (NPO verzoekster, p. 20-21, 24; NPO verzoeker, p. 13), slagen zij er niet in om een link tussen hun werkzaamheden en de reden voor hun afpersing aan te tonen. Zij geven weliswaar aan dat zij eens gevolgd werden vanaf het ziekenhuis en dat men hen mogelijk als welgesteld beschouwde, maar moeten eveneens erkennen dat zij geen elementen hebben die wijzen op een link met hun werkzaamheden, nu hun afpersers hier nooit naar verwezen en zij geen weet hebben van collega's uit het ziekenhuis die hetzelfde overkomen is (NPO verzoekster, p. 21, 25). Het betoog dat Colombiaanse bendes hun slachtoffers selecteren op basis van interne, onbekende criteria, betreft geen dienstig verweer, te meer nu verzoekers herhaaldelijk een verband met hun werk suggereren (NPO verzoekster 20-21, 24; NPO verzoeker, p. 13), zonder dat zij dit kunnen onderbouwen met concrete verklaringen of enig begin van bewijs. Dat zij geen andere reden kunnen bedenken waarom zij een doelwit werden, voegt in wezen niets toe aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, waardoor zij integraal worden bijgetreden.

4.3.3.5. De geloofwaardigheid van verzoekers' relaas komt verder op de helling te staan door hun verklaringen aangaande de gebeurtenissen na hun vertrek uit Colombia. Zo is het, gelet op de ernst van de bedreigingen, niet aannemelijk dat hun familieleden nooit problemen ondervonden hebben ingevolge de incidenten met Los Pelusos (NPO verzoekster, p. 22). Nochtans verbleven verzoekers de laatste weken vóór hun vertrek uit Colombia bij verzoeksters moeder en hadden de leden van Los Pelusos reeds aangegeven dat zij zich niet konden verstoppen en dat zij mannen zouden sturen (NPO verzoekster, p. 7, 20). Dat verzoeksters moeder in een dorp woonde dat op acht uur rijden lag en Los Pelusos nooit vermeld hadden dat

zij effectief op de hoogte waren van het adres van verzoeksters moeder, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Immers blijkt dat Los Pelusos wel degelijk over de nodige middelen beschikten om persoonlijke informatie te achterhalen, gezien zij zonder problemen verzoeksters naam, telefoonnummer en nieuwe woonplaats konden achterhalen (NPO verzoekster, p. 7, 12, 14, 15), iets wat overigens zelf door verzoekers in hun verzoekschrift bevestigd wordt, gezien zij stellen dat Colombiaanse bendes gebruik maken van geheime methodes om informatie over hun doelwitten te verzamelen. Verder stellen zij dat zij geen aanwijzingen hebben dat Los Pelusos nog steeds naar hen op zoek zijn, omdat zij alle communicatiekanalen zouden afgeschermd hebben (NPO verzoekster, p. 22). Dit laatste strookt echter niet met het openbare karakter van verzoeksters Facebookprofiel (AD CGVS verzoekster, map 6 Landeninformatie, stuk 3).

4.3.3.6. De neergelegde documenten aangaande hun klacht bij de politie kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen, gelet op de geringe bewijswaarde die eraan kan gehecht worden. De twee schermafbeeldingen, één van een bevestigingsscherm en één van de consultatie van de status van hun klacht (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2), bieden geen zicht op de inhoud van hun klacht. Verzoekers zijn voorts niet consistent over de verdere opvolging van hun klacht. Initieel stelt verzoekster dat de politie haar, twee dagen na het indienen van hun klacht, opgebeld had met de boodschap dat zij haar klacht ontvangen hadden en ermee bezig waren en dat zij hen nadien zelf nog eens zou opgebeld hebben en werd meegedeeld dat er veel afpersingen zijn en dat dit enige tijd zou vergen (NPO verzoekster, p. 9). Hierna geeft zij daarentegen aan dat zij nooit meer geprobeerd heeft om de politie zelf op te bellen om navraag te doen naar de status van haar klacht, uit vrees voor haar belagers (NPO verzoekster, p. 18). Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij zich vergist heeft en met haar initiële verklaring meende te zeggen dat zij verdere informatie opgezocht heeft over de status van haar klacht en dat zij via het platform een mededeling kreeg dat er een groot aantal klachten was en dat de afhandeling tijd zou vergen, vinden deze pogingen tot het *a posteriori* bijsturen en verduidelijken van haar verklaringen geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tot slot is het bevreemdend dat verzoekster niets zou weten over de stand van zaken van hun klacht (NPO verzoekster, p. 18), gezien zij een document neerlegt waarop wel degelijk vermeld wordt wat de huidige status van de klacht is (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de hoogte is van of zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn beschermingsverzoek, wat verzoekster aldus *in casu* naliet om te doen.

4.3.3.7. Verzoekers' verklaringen over de gebeurtenissen van 19 januari 2023 kunnen evenmin overtuigen, wat de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas verder ondermijnt.

Vooreerst geven zij een gedeeltelijk tegenstrijdige versie van de achtervolging die deze dag zou hebben plaatsgevonden. Terwijl verzoekster louter stelt dat zij het gevoel hadden dat zij één uur lang achtervolgd werden en dat zij naar een supermarkt gegaan zijn toen de auto begon te versnellen (NPO verzoekster, p. 15), verklaart verzoeker dat zij bij deze achtervolging bijna omver gereden werden alvorens zij naar de supermarkt gingen (NPO verzoeker, p. 8-9). Waar verzoekers betogen dat verzoekster dit wel degelijk vermeld heeft, maar dit niet genoteerd werd, beperken zij zich tot een gekunstelde *post factum*-bewering, die, gelet op de ernst van deze aanvaring, weinig ernstig is, te meer gezien zij geen melding heeft gemaakt van problemen met de tolk (NPO verzoekster, p. 25) en uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat zij of hun raadsman nog bijkomende opmerkingen geformuleerd hebben na afloop van het persoonlijk onderhoud. Door in hun verzoekschrift nog te stellen dat dit slechts een ontbrekend detail betreft, dat niet voldoende is om hun verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen, beperken zij zich ertoe te pertinente verstellingen van de commissaris-generaal te minimaliseren, doch zijn zij niet in staat deze te weerleggen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat geen van beide verzoekers tijdens hun interview bij de DVZ vermeldt dat zij op 19 januari 2023 achtervolgd werden en dat er dezelfde dag foto's van hun nieuwe woning werden doorgestuurd (AD CGVS verzoekster, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24, vraag 3.5.; AD verzoeker, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24, vraag 3.5). Immers is dit het enige moment dat zij een fysieke confrontatie zouden gehad hebben met Los Pelusos en duiden zij deze twee gebeurtenissen aan als de rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek uit Colombia (NPO verzoekster, p. 6, 8; NPO verzoeker, p. 7), waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij dit van in het begin zouden vermelden. Echter, wanneer verzoeker uitdrukkelijk gevraagd wordt naar de precieze aanleiding van hun vertrek, geeft hij enkel op algemene wijze aan dat zij vreesden voor hun leven, zonder enige concrete gebeurtenis te vermelden (AD verzoeker, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24, vraag 3.5). Het loutere feit dat er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden en een duidelijk beeld te schetsen van hun asielrelaas. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant.

In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kunnen aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoekers dragen bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van hun asielrelaas. Er dient te worden herhaald dat de CGVS-vragenlijsten hen in het Spaans werden voorgelezen, dat zij deze zonder voorbehoud ondertekend hebben, waarbij zij uitdrukkelijk verklaarden dat alle genoteerde verklaringen correct zijn (AD CGVS verzoekster, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24; AD verzoeker, deel DVZ, Vragenlijst 07.03.24) en dat zij bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud geen opmerkingen gemaakt hebben die betrekking hebben op het onvermeld laten van de gebeurtenissen op 19 januari 2023 (NPO verzoekster, p. 3; NPO verzoeker, p. 3). Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de negatieve beslissingen louter hypothetische (communicatie)problemen op te werpen. Verzoekers kunnen aldus niet volstaan met de loutere bevestiging en herneming van hun verklaringen op het CGVS ter verschoning van het onvermeld laten van deze belangrijke gebeurtenissen. Het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

Tot slot is het niet aannemelijk dat verzoekers deze gebeurtenissen niet zouden melden aan de politie. Het betoog, dat angst en een psychologische blokkade hen ervan weerhielden om opnieuw klacht in te dienen, valt niet te rijmen met hun eerdere keuze om in december wel klacht in te dienen. Dat zij, ondanks dat zij op de hoogte waren van de digitale mogelijkheden inzake het indienen van een klacht en hun eerdere contacten met de politie, geen actie ondernamen om de verdere escalatie van hun probleem aan de politie mee te delen (NPO verzoekster, p. 17-19), ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas op ernstige wijze.

4.3.3.8. De geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas wordt ook ondergraven door hun tegenstrijdige verklaringen over hun telefonische contacten met Los Pelusos. Zo is verzoekster niet eenduidig over het moment waarop zij opnieuw gecontacteerd werd door Los Pelusos na het eerste contact op 19 september 2023. Hoewel verzoekster tweemaal stelt dat zij hierna pas voor het eerst terug gecontacteerd werd op 19 oktober (NPO verzoekster, p. 7, 13), blijkt uit de neergelegde documenten dat er nog meerdere oproepen plaatsvonden tussen 19 september en 19 oktober (AD CGVS verzoekster, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 4). Dat zij zich deze oproepen niet herinnerde omdat zij deze niet had opgenomen strijdt met haar verklaring dat zij de oproepen altijd beantwoorde (NPO verzoekster, p. 14). Zij legt eveneens wisselende verklaringen af over het moment waarop Los Pelusos haar voor het eerst bij naam bedreigden. Enerzijds verklaart zij dat dit gebeurde op 19 oktober (NPO verzoekster, p. 11), terwijl zij anderzijds stelt dat dit op 19 september was (NPO verzoekster, p. 12). Dat zij er de eerste keer simpelweg niet op gelet had en dat zij dacht dat dit louter toevallig was (NPO verzoekster, p. 12), biedt geen verschoning voor deze tegenstrijdigheid, gezien haar uitdrukkelijk gevraagd werd wanneer de eerste keer was dat zij haar bij naam noemden (NPO verzoekster, p. 11).

4.3.3.9. De motieven in de bestreden beslissing aangaande het moment dat verzoekers begonnen om de situatie als ernstig in te schatten zijn overtoollig en niet determinerend. Kritiek op deze overtoollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

4.3.3.10. De motieven van de bestreden beslissingen aangaande de overige door verzoekers neergelegde documenten (AD CGVS verzoekster, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 5-10; AD CGVS verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-4) worden door verzoekers onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft het geheel van de motieven integraal overeind.

4.3.4. Het geheel aan elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas en zij niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

#### 4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de provincie Norte de Santander, waar verzoekers zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia (AD CGVS verzoeker en verzoekster, deel DVZ, Verklaringen DVZ 07.03.24, punt 10), worden beoordeeld.

Het departement Norte de Santander blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse zoals weergegeven in de bestreden beslissing gestoeld is niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoekers aangehaalde COI Focus en het meest recente rapport van *Human Rights watch* kan niet worden afgeleid dat in het departement Norte de Santander sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Norte de Santander is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Nu geoordeeld werd dat er geen sprake is van vervolging of ernstige schade en voorts er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geviséerd in Colombia, is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

|                      |                                                 |
|----------------------|-------------------------------------------------|
| I. FLORIO,           | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO